

NEČEKANÁ DÁMSKÁ JÍZDA,
DVĚ MOŘE ZÁŽITKŮ A PLÁNY V HÁJI

Potrhlá, dovolená

Jana Jurmanová
Dagmar Lachmanová
Radmila Tomšů

Potrhlá dovolená

Vyšlo také v tištěné verzi

**Jana Jurmanová,
Dagmar Lachmanová,
Radmila Tomšů**

Potrhlá dovolená – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Potrhlá dovolená

Jana Jurmanová
Dagmar Lachmanová
Radmila Tomšů

Copyright © Jana Jurmanová, Dagmar Lachmanová,
Radmila Tomšů, 2023
Cover design © Francesca Spinelli
Cover illustration © Shutterstock / GoodStudio

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2023.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Lucie Bednářová
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-478-1
ISBN ePUB: 978-80-7546-503-0
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-504-7
ISBN PDF: 978-80-7546-505-4

VĚNOVÁNÍ

Třetí společnou knihu věnujeme naší kamarádce a spoluautorce dvou prvních knížek, Kateřině Vágnerové (*11. 6. 1965, †4. 5. 2022).

Před několika lety jsme si nebyly jisté, zda dokážeme napsat knihu ve čtyřech. Napsaly jsme dvě, *Statek je rodu ženského* a *Statek v ohrožení*.

Pak Katty odešla a my pochybovaly, jestli vůbec dokážeme psát pouze ve třech.

Po delším váhání jsme se rozhodly, že to zkusíme – a přes počáteční nezvyk jsme časem nabyly dojmu, že nám kdosi radí a dohlíží na nás. A najednou začaly stránky přibývat, postavy ožily a my opět pocítily z psaní radost.

Děkujeme, Katty.

NIKAM SE NEJEDE

Pondělí 28. června, jižní Čechy

Jindřiška lehce a bez zadýchání vyběhla posledních pár metrů kopečka k brance Karolínina domku. Před svým duševním zrakem už viděla stůl plný severských dobrot. Prý se mají nechat překvapit, slíbila jim kamarádka na posledním sezení. Předtím, než odjedou s Jiřím na dlouhou třítydenní cestu po severu Evropy, udělá rozlučkovou párty, na které nejenže představí podrobný itinerář jejich putování, ale nabídne i laskominy typické pro místa, která hodlají navštívit.

Co to tak asi bude, přemýšlela Jindřiška. Uzený losos? Rybí karbanátky? Dánské sýry? Polkla sliny a stiskla kliku branky.

„Ahoj,“ zavolala radostně do otevřeného okna a rozrazila dveře. „Nepřišla jsem pozdě? Nesnědly jste mi ty dobroty? Já se na ně těšila celý den!“

Zarazilo ji ticho. Divné ticho. Za stolem seděly Karolína, Marta i Anna, ale stůl se neprohýbal ani pod jídlem, ani pod bedekry.

„Stalo se něco?“ zeptala se opatrně. Čekala všechno možné, ale ticho a zaražené pohledy ne.

„Ne,“ odsekla Karolína. „Všechno je jako obvykle!“

Jindřiška se na ni nedůvěřivě podívala. „Opravdu?“

„Ano. Já jsem tady a Jiří je už zas někde v tramtárii,“ odpověděla Karolína hlasem, který by dokázal řezat sklo.

„A co vaše cesta? Pojedete později, nebo co?“

„Ne. Nikam nejedeme.“ Karolína stěží zadržovala pláč. Po chvíli sáhla po balíčku papírových kapesníků a vzdorovitě se vysmrkala. Podívala se na kamarádky. Naštvaně spustila: „Já se tak snažila! Itinerář mám udělaný do nejmenších podrobností! Na první týden mám i zabukované ubytování! A taky máme domluvenou návštěvu v Göteborgu u Alex! Já bych do toho mého chlapa kopl!“ Vztekle odhodila posmrkané kapesníky.

„A kde vlastně Jiří je?“ odvážila se Jindřiška vstoupit do minového pole.

„Včera večer! O půl desáté! Telefon od šéfa! Sbalil se během pěti minut a byl pryč! Jak kdyby byl v té firmě jediný technik! Pořádnou dovolenou jsme neměli už roky! A on si jenom řekne promiň, dá mi pusy a zmizí! Jak já k tomu přijdu?!“ Praštila vztekle pěstí do stolu.

Jindřiška pohlédla na Annu a Martu. Anna pokrčila rameny. „No to víš, Karolíno. Asi není jediný technik, ale je ten nejlepší specialista přes elektronové mikroskopy, co ve firmě mají. Sama jsi to říkala. Měla bys mít radost, že je tak dobrý.“

„To tedy mám. Pak si z Grenoblu písknou a on letí, div se nepřetrhne. A zas nejedeme nikam, zas budu sedět celé léto doma jak ta pecka.“

Anna ji chlácholivě pohládila po ruce. „Nic si z toho nedělej. Jsem na tom stejně. Vždyť já už na dovolené nebyla, ani nepamatuju. To víš, kozám musí někdo dávat žrát denně, dojit se musí taky denně, sýry se taky samy neudělají. Svátek nesvátek, víkend nevíkend. Tak nechávám jezdit mladé. Nakonec, samotné se mi stejně nikam nechce.“

Jindřiška se rozzářila v záchvatu náhlé inspirace: „Ty, Anno, neříkala jsi, že vaši jedou do toho Bulharska až v srpnu? To by teď mohli obstarat zvířata oni, ne? A ty můžeš klidně vyrazit

s Karolínou místo Jiřího! Když už to má tak rozmyšlené. Řidičák máte obě, uděláte si prima dámskou jízdu!“

Marta nadskočila: „A víte co, holky? Já bych jela taky! S tím mým Mirkem už není k vydržení. To starostování mu asi leze na mozek, nebo co. Letos nechce vůbec nikam! Prý nemá čas!“ S každou další větou nabíral její hlas na síle. „Prý musí dodělávat resty! A na to si chce vzít dovolenou, chápete to? Místo aby jel se mnou do Bibione, půjde raději do kanceláře! Blázen, regulární blázen! A já abych s ním dřepěla doma! Tak to ať si trhne nohou! Jestli se fakt pojede, jedu s váma!“

Karolína vytřeštila oči. Události nabraly spád, který na začátku dnešní tryzny za dovolenou opravdu neočekávala. „Ale... já...“

Jindřiška jí skočila do řeči. „Dámská jízda, říkáte? Tak u toho nemůžu chybět. Přece byste mě nenechaly doma! Jsem v důchodu, paní svého času! Když všechny, tak všechny! Jedu taky!“ Zarázila se. „Kam že to jedeme?“

Karolína zalapala po dechu. „No... já vám to ukážu. Mám to v počítači. Jen už jsem se nějak s představou té cesty vlastně rozloučila.“

„A to byla velká chyba,“ poučila ji Marta. „Od čeho máš kamarádky, no ne, holky?“ Rozhlédla se kolem sebe na vytřeštěnou Karolínu, zaskočenou Annu a jásající Jindřišku. „To bude jízda! Počkej, jak ti bude Jiří závidět! A kdy že vlastně vyrážíme?“

„Popozítří, ve čtvrtek,“ ožila Karolína.

UŽ SE ZASE JEDE

Úterý 29. června, jižní Čechy

Maruška podlévala vepřovou pečení černým pivem a přitom si povídala se svou kamarádkou a zaměstnavatelkou v jedné osobě. „Tak si představ, Darjo, s čím včera přišla z babince Anna,“ svěřovala se jí s nápadem své tchyně.

„Povídej a přeháněj,“ usmála se Darja na svou hospodyni. „Ty jejich babince jsou skvělý. Hele, vydrž v téhle pozici, já si tě cvaknu!“ Sáhla po fotoaparátu, přehodila hbitě objektiv za menší a udělala pár záběrů. „Skvělý bokeh, koukej,“ nastrčila Marušce displej pod nos.

„Boke?“ zopakovala Maruška, ale pak nad fotografickou hantýrkou své šéfové mávla rukou a honem pokračovala ve vyprávění. „Holky si udělají dámskou jízdu! A nevěřila bys, kam až chtějí jet! Přes Polsko a Německo až někam do Švédska! Představ si, chtějí navštívit i Alex!“

„Alex?“ zarazila se Darja. „Holky jedou za Alex?“

„Ona měla jet původně jenom Karolína s Jiřím,“ upřesnila Maruška a odvyprávěla Darje celou historii, kterou jim předešlý večer Anna předeštlá.

„Hm. Mně taky Ruda slibuje, že se za Alex vypravíme,“ vzpomněla si Darja na svou dlouholetou kamarádku a bývalou spolužačku, nyní vysokoškolskou profesorku fyziky, toho času na

půlročním profesorském pobytu na univerzitě v Göteborgu. „Jenom jestli se ona nevrátí domů dřív, než se tam my dohrabem,“ řekla hořce. „Měli jsme za ní jet už před měsícem, ale znáš Rudu. Nemá čas, nemá a nemá. Jako bolestné mi koupil tenhle foťák. Mezi námi, docela se trefil, nikdy jsem netušila, že by mě focení tolik bavilo. Ale ještě víc by mě bavilo, kdybych mohla fotit na tom severu. Třeba bílé noci... nebo západ slunce do moře... Ale to bych potřebovala polarizační filtr. Ten ještě nemám.“

Maruška pokrčila rameny. „Kdoví, jestli vůbec vyrazí. Jestli tedy opravdu chtějí odjet, měly by to udělat během dvou tří dnů, protože knihovna se teď rekonstruuje, a jakmile ji v srpnu otevrou, Karolína už dovolenou nedostane. Jenže zatím ani nepřišly na to, jakým autem pojedou. Jindřiščíno staré by tu cestu asi nezvládlo, naši dodávku potřebujeme my na rozvážku sýrů, Karolínin malý peugeot čtyři ženské a jejich zavazadla asi nepojme a Mirek Martě odmítl jejich auto svěřit, že si nenechá nový vůz zničit bandou bláznivých ženských.“

„A to ještě žije?“ zeptala se potměšile Darja.

„Žije,“ zasmála se Maruška. „Ale ze studených večerů.“ Zvážněla. „Mám pocit, že teď už se ti dva rozhádali úplně. Jestli to předtím u nich vypadalo nevalně, tak tímhle to tedy nespravil.“

„Řekla bych, že tomuhle vztahu by možná chvilka odloučení docela prospěla,“ prohlásila Darja. Odmlčela se a chvíli zamyšleně hleděla z okna. Najednou rázně vstala a sáhla po klíčích od auta. „Myslím, že přece jen ještě zajedu do práce. A pak si musím něco zařídit. S obědem na mě nečekej, ale než odejdeš domů, vyřiď Rudovi, ať mi kousek toho báječného masa nechá na večer. Měj se!“

A byla pryč.

Maruška zavrtěla hlavou. Aby se jednou všichni z té práce nezbláznili.

FAKT SE POJEDE?

Středa 30. června, jižní Čechy

Anna se tázavě podívala na Vaška s Maruškou. „Je vám to opravdu všechno jasné?“

Vašek přikývl. „Ano, mami. Celý proces výroby už jsi nám zopakovala aspoň desetkrát. Od pasení koz po balení sýrů. Jako bychom to s tebou nedělali dnes a denně! Prosím tě, my to opravdu zvládneme. Ty si běž už konečně sbalit kufr.“

„Neboj se,“ dodala Maruška, „bude tu celé tři týdny Bibi. Slíbila mi to. Přijede i s Pepinou. Holky a Vojta nám taky pomůžou, vid', Rozárko?“

Její šestiletá dcera seděla na židli a našťavaně okopávala nohu stolu.

„Stalo se něco?“ všimla si jejího rozpoložení Anna. „Ty se na svou kamarádku netěšíš?“

„To jo. Ale ty si odjedeš a my nebudeme mít s Pepinou žádné narozeniny!“ vyhrkla Rozárka rozhořčeně. „Ani hru, ani grilování, ani dárky, ani nic!“

„Počkej,“ vložil se do toho Vašek. „Tu oslavu vašich narozenin jen posuneme, až se babička vrátí. A do té doby se tu možná objeví i teta Alex, která by tu jinak nemohla být!“

Vojta se rozzářil. „Ségra, to by bylo super! Pamatuješ, jak jsme loni stříleli ty vodní rakety? Teta Alex má nejlepší nápady

v celým okolí! Bez ní by ta oslava byla nuda! Babi, klidně jed', my rádi počkáme, vid', Rózi!“

Rozárka se na svého o rok staršího bratra podívala s obdivem: „Jo, brácho, to je fakt! Jestli to znamená, že přijede i teta Alex, tak rádi počkáme! A ty nám taky z té cesty něco přivezeš, že jo, babi,“ kula železo, dokud bylo žhavé.

„To víš, že jo,“ přikývla Anna. „Tak já jdu teda balit.“ Cestou ke dveřím se ještě jednou zastavila. „Opravdu už víte všechno a zvládnete to tady? Nechcete to přece jenom sepsat?“

„Nééé,“ ozvalo se sborové zakvívání.

Anna si povzdechla a vyšla z kuchyně.

Jindřiška byla sbalená raz dva. Jako bývalá učitelka tělocviku a aktivní sportovkyně měla ráda funkční a praktické věci, což se týkalo i oblečení. Vzala batoh, ale pak zavrtěla hlavou a vrátila ho zpátky. Sáhla hluboko do skříně, kde odpočíval její tmavě červený kufr, a vytáhla ho na světlo. Takových let, co s ním cestovala naposled! To bylo ještě předtím, než její bývalý odkráčel za tou prsatou krasavicí. Jen její vrozená spořivost ji donutila si kufr nechat. A teď se bude hodit.

Tak a ještě psa. Vezme mu skládací misky, pelíšek, nějaké ty granule a hlavně nesmí zapomenout Pet passport, očkovací průkaz. Hrábla do šuplete, vytáhla malou modrou knížečku a otevřela ji. Dokdy má Trhač platné očkování na vzteklinu? Taky se bude muset podívat, co vůbec v tom Dánsku a Švédsku po majitelích psů požadují. Zalistrovala knížečkou a strnula. Cože? Měsíc propadlá vzteklina? Jak je to možné? Sáhla po kalendáři. No jo, to byla ta viróza, co ji přepadla v době, kdy měla jít se psem k veterináři. Odvolala termín a zapomněla si říct o nový. Ale co teď? I kdyby Trhače nakrásně nechala naočkovat hned dnes, stejně by za hranice směl až za čtrnáct dní! Aby ji husa kopl, na

tohle zapomenout! Vidina cesty se jí začala rozplývat před očima. Trhače s sebou vzít nemůže. Doma ho samotného taky nechat nemůže.

Malý, rtuťovitý voříšek, který nezapřel své jackrussellovské předky, se zničehonic posadil a upřel zraky na svou paničku.

„Vidíš to, vejre,“ oslovila ho něžně Jindřiška. „To jsme dopadli. Ty půjdeš na injekci a já budu dřepět doma jako vždycky. Protože jsem blbá sklerotická bába a ty teď nesmíš za hranice vystrčit ani čumák.“

Pes radostně zavrtěl ocáskem a vyplivl Jindřišce do dlaně svůj oblíbený balónek.

„No, jo,“ hodila Jindřiška hračku na druhou stranu pokoje, „tobě je hej. Ale já se těšila! Jenže nemám nikoho, komu bych tě mohla svěřit, víš? Mladý chodí do práce a nemají čas. A ty seš uštěkaný trouba, co není zvyklý být zavřený celý den v paneláku. To by se mi pěkně poděkovali. A všechny moje kamarádky, kterým bych tě mohla svěřit, jedou taky. Tak co s tebou?“ Pes jí opětovně strčil do dlaně balónek. „Jo, to by ti šlo. Tak víš co? Půjdem na procházku a zajdeme říct Karolíně, že já nikam nemůžu.“ Smutně sáhla po vodítku a Trhač ožil. Jde se ven! Konečně pořádná zábava!

Darja za sebou spokojeně zavřela dveře. Svoboda, zlatá svoboda! Tři týdny dovolené! Ještě před časem by si vůbec nedovedla představit, že by svou realitní kancelář opustila na tak dlouhou dobu. Vždy byla i na dovolené minimálně obden na počítači, řešila problémy a hasila průšvihy. Teď si sice notebook s sebou vezme, ale jen kvůli fotografování. Na firemní mail ani nekoukne. Stejně jako firemní mobil ho přesměrovala na svou zástupkyni Moniku. Konečně má šikovnou podřízenou, na kterou se může spolehnout. No a jinak? Ruda je v práci od nevidím do nevidím,

sotva se přijde domů najíst a vyspat. O jídlo se mu postará Maruška – nejlepší hospodyně na světě – a to bude Rudovi úplně stačit. V sobotu má sice přijet Antonín, slíbili mu, že u nich může strávit dovolenou, ale on má jejich statek stejně spíš jen za noclehárnu. Celé dny bude někde prolézat místní matriky, hřbitovy a kostely, šťastný jak blecha. Co je Alex v cizině, zažral se do té své genealogie ještě víc. Zasmála se. Dva tak rozdílní lidé jako Alex a Antonín! Nikdo by za jejich manželství nedal ani pěťák, a podívejme, už jsou spolu přes třicet let! Kdo by to byl řekl.

Kdepak, Antonínovi Darja taky chybět nebude. Maruška mu uvaří, ustele a všechny ty úžasné rodové objevy si večer trpělivě vyslechne Ruda. U toho ona být opravdu nemusí.

Takže už zbývá jen zajet za Lukášem a Bibi. Sedla do auta a za chvíli zastavila před domkem, ve kterém měl Lukáš kovárnu a Bibi svůj ateliér.

„Tak jsem tady,“ zahlaholila, když vešla do dvora.

„Ahoj,“ usmál se na ni Lukáš. „Auto máš támhle. Vyndal jsem tu naši kempinkovou vestavbu a vrátil tam sedadla. Teď se tam vejdete všechny.“

Darja nakoukla dovnitř. Spočítala místa a podivila se. „Osm? Nás jede jen pět!“

Lukáš se zarazil, ale pro odpověď nešel daleko: „To máte rezervu, kdybyste chtěly nabrat nějaké fešné stopaře. Tak snad to nevadí, však si kufry můžete dát i na sedadla.“

Bibi si mezitím prohlížela Darjin karoq. „To je super, že budeme tři týdny jezdit v tak pohodlném autě!“

„Ty toho moc nenajezdíš,“ popíchl ji Lukáš. „Ty budeš makat u koz, holka, žádné ježdění!“

„Hm,“ pohodila Bibi hlavou. „Kozy poklidíme dopoledne a odpoledne budem jezdit na výlety, už to mám s Maruškou domluvené. Viď, Pepino?“ ohlédla se na dceru, která také přišla pozdravit tetu Darju.

„Jasan,“ odpovědělo děvčátko. „I s Rózi a Vojtou. Pojedeme do zoo,“ pochlubila se.

Darja přikývla. „Jen si to užijte.“ Předala klíče a doklady od vozu Lukášovi. Ten jí podal klíč od dodávky.

„Papíry máš v palubní přihrádce. A je to diesel, nezapomeň!“

„Však ten můj karoq taky,“ usmála se Darja a usadila se za volant dodávky. To budou holky zírat!

Karolína se zkoumavě zahleděla na plný kufr. Má tam skutečně všechno, co bude ty tři týdny potřebovat? Udělat ze dvou původně sbalených jen jeden nebylo jednoduché. Nedá se ale nic dělat. Jestli se mají do jejího peugeotu vejít čtyři ženy, může mít každá pouze jedno zavazadlo, ale nic víc. Snad jen kabelku, a tu si stejně bude muset držet na klíně.

A teď ta veselejší věc. Vyškrtat z itineráře všechna ta ztracená námořní muzea, vojenské pevnosti a technické památky, které si prosadil Jiří. Předělá si dovolenou podle svého gusta. Přidá více kultury, a možná nějaké přírodní zajímavosti. Radostně si přitáhla hromádku map a bedekrů, když vtom se ozval zvonek.

„Nemůžu s vámi jet,“ vypravila ze sebe Jindřiška, sotva došla v kuchyni ke stolu.

Karolína se na ni překvapeně podívala. „Stalo se něco?“

„Trhač,“ vzdychla Jindřiška. „Má propadlé očkování a bez toho ven nemůže.“

„Ale já vůbec nepočítala, že by s námi jel i pes,“ vypadlo bezmyšlenkovitě z Karolíny. „Vždyť já bych ho neměla kam dát! I tak se do auta sotva vejdem!“

„A mě teda zas vůbec nenapadlo jet bez něj!“ naštvála se Jindřiška. „Takže je to vlastně všechno vyřešené. Stejně bychom se nevešli.“ Chtěla vstát a uraženě odejít, když vtom se znovu ozval zvonek.

„Počkej,“ zatlačila ji Karolína zpátky do židle. „Podívám se, kdo přišel, vyřídím to a pak se domluvíme, co dál.“

Jindřiška si posadila Trhače na klín. „Vony s tebou vůbec nepočítaly! Ale já tě nedám, ty můj blbouně,“ šeptala psovi do ucha a hladila ho po hřbetě.

Do kuchyně napochodovala Karolína následovaná Darjou. Jindřiška překvapeně vzhledla. Co ta tady dělá? I Karolína vypadala nejistě. „Darja má prý pro nás nějaké novinky,“ řekla Jindřišce. „Posaď se,“ obrátila se na novou příchozí. „Dáš si kafe?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Darja. „Chci se s vámi domluvit. Jela bych za Alex taky. Vezmete mě?“

„Ale klidně,“ řekla hořce Jindřiška. „Já totiž nejedu. Kvůli Trhačovi. Nemám ho kam dát a vzít ho s sebou taky nemůžu. Zajedno má propadlé očkování a za druhý se prý nevejde. Takže Karolína bude mít v autě místa dost.“

„Jestli je problémem jen Trhač,“ zamyslela se Darja, „viděla bych řešení. Podívej, Maruška se stejně bude starat o Puntiho. Věřím, že Trhače si k němu bez problémů přibere.“

„Myslíš?“ ožila Jindřiška. „Já bych hrozně ráda jela. A Marušce bych ho svěřila klidně. On ji dobře zná a má ji rád. Že bys šel k Marušce, že jo?“ obrátila se na psíka. Ten zavrtěl ocasem a hbitě vyrazil ke dveřím. „Ale ne hned, až zítra, bambulo!“

„Lituji, Darjo, ale to, že nepojede pes, nás nezachrání,“ zarazila kamarádky Karolína. „Já bych tě hrozně ráda vzala s sebou, opravdu. Ale do mého pežotka se pět lidí nevejde ani náhodou. Už čtyři bude umění tam i se zavazadly vměstnat.“

„Do peugeotu ne,“ odpověděla triumfálně Darja. „Ale do volkswagenu ano. A pohodlně. Koukněte, čím jsem přijela!“

Karolína a Jindřiška natáhly krky a zvědavě se podívaly z okna.

„Ale to je Lukášův transportér,“ vydechly překvapeně.

Marta zaklapla kufr. Tak. Sbaleno má, zákaznice svého kadeřnictví přeobjednala na srpen. Nebyly to sice moc příjemné rozhovory, ale nakonec všechny zvládla. Vždyť si tu dovolenou sakra taky zaslouží, na žádné nebyla, ani nepamatuje.

Vyhlédla z okna. Letní večer přešel do noci. A Mírek zase nikde. Buď sedí na obecním úřadu, nebo v hasičárně. Ty dvě funkce najednou, starosty obce a starosty dobrovolných hasičů, mu byl čert dlužen. A jí taky. Od chvíle, kdy kývl na starostenský mandát, se domů chodil jen vyspat. Marné byly její prosby, marné bylo její rozčilování. Na všechny má Mírek čas, jen na vlastní ženu ne.

V zámku zarachotil klíč. Vyskočila a přešla do předsíně.

„To je dost, že jdeš. Potřebuju ti něco říct. Domluvily jsme se s holkama...“

„Martičko,“ přetrhl její řeč Mírek. „Jsem strašně unavený. Nezlób se, já už sotva pletu nohama. Poviš mi to ráno, ano?“ Zmizel v koupelně.

Tak ráno, jo, rozčílila se Marta. Abys věděl, holenku, ráno si tady mluv, s kým chceš. Já už tu totiž nebudu. A mobil si brát taky nebudu. Nebo jo, ale vypnu ho. Jen se smaž ve vlastní šťávě.

Pak jí to ale nedalo, sedla za stůl a na kus papíru napsala krátký vzkaz.

Ten tady ráno její muž najde místo snídaně.

Když zhasínala lampičku u postele, škodolibě se na chrápajícího manžela podívala. To jsem zvědavá, miláčku, jak to tady beze mě ty tři týdny zvládneš, pomyslela si ironicky a spokojeně usnula.

MEZITÍM NA DÁLNICI

Středa 30. června, někde mezi Brnem a Grenoblem

Jiří šlápl na plyn a zařadil se vlevo, aby objel kamion. Přemýšlel, jestli se vrátit zpátky, ale nakonec přidal na sto třicet a zůstal v rychlejším pruhu. Někdy po šesté dojde na poslední pumpu na našem území, natankuje, koupí si večeri a kafe a zavolá Karolíně. Ta ho teď musí proklínat, a oprávněně! Ani se s ní pořádně nerozloučil a odjel. Jako kdyby ve firmě neměli někoho jiného, jak mu našťavaně připomněla. No, jenže ve Francii momentálně opravdu nemají. Pierre se před čtrnácti dny připeřil do těžké autohavárie a v současné době ještě leží v nemocnici. Správně by tam měli sice poslat technika z Německa, ten to má blíž, ale když supervizor z Institutu strukturní biologie výslovně chtěl jen jeho. Jiří s Pierrem totiž všechny tři mikroskopy instalovali a oni byli s jejich prací navýsost spokojeni. A naprosto vůbec si nepřejí, aby do jejich strojů vrtal kdokoli jiný než tihle dva.

Vztekle udeřil do volantu. To je celý on! Namažou mu med kolem huby a on jim na to skočí jak malý kluk! Stačí říct, že je nejlepší, a on už vyráží.

Nicméně mají pravdu. Je nejlepší. Nebo aspoň hodně dobrý. Už teď tuší, v čem je průšvih. Včera dorazil do Brna před půlnocí a až do pěti do rána seděl u počítače. Dálkově se připojil k porouchanému přístroji, prošel si logovací soubory, podle nich si

zvolil, jaké provést diagnostiky, a při nich zjistil, že problém nejspíš není jen v softwaru. Z Brna to prostě na dálku neopraví.

Nad ránem se šel vyspat a v deset zavolal supervizorovi. Ten mu podrobně vylíčil, jak se závada projevuje. Ke konci hovoru už měl Jiří jasno – opravdu tam musí zajet. Francouz zajásal – jestli by Jiří rovnou taky nevyměnil katody u všech tří strojů, když už u nich bude? Že prý by to stejně bylo do čtvrt roku potřeba, a pak by musel stejně přijet znovu. Jiří zaskřípal zuby, požádal výzkumníka o zaslání nové objednávky, nafasoval katody a poškozenou součástku a vše potřebné naložil do služebního auta.

Teď za volantem přemýšlí, jak si práci nejlépe rozvrhnout. Den na cestu tam a zpátky je jasný. Jak dlouho ale bude trvat servis? Definitivní diagnostika porouchaného mikroskopu se může klidně protáhnout na celý den, takže během ní by mohl stihnout vyměnit katody u těch dvou fungujících. Jejich iontové vývěvy vypeče přes noc a druhý den, až bude mít kompletní výsledky –

„Ty buvole jeden pitomá, kde tě učili řídit!“ zařval nahlas a dupl na brzdu. Černé audi, které se přičítalo z levého pruhu, se před jeho auto vmáčklo tak těsně, že měl co dělat, aby se mu nepodíval do kufru. V duchu si vynadal, že nemá myslet na práci, když řídí. Jako by nestačilo, že už je v nemocnici Pierre. Uf, to bylo o fous. Sáhl po plechovce s iontovým nápojem, který s sebou pro jistotu vozil, a zhluboka se napil. Černé auto už zmizelo daleko vpředu a provoz kolem něj, rozčeřený agresivním řidičem, se mezitím zklidnil.

Sevřel pevně volant. Ani nevěděl jak, ale netrvalo ani pár minut a jeho myšlenky navázaly tam, kde byly násilně přetrženy.

Takže počká na definitivní diagnostiku. A pak půjde najisto. Snad to do večera stihne. Na závěr i v tomto opraveném mikroskopu vymění katodu a vypeče vývěvu. Na to padne třetí den. Nakonec bude muset všechny tři přístroje vyčerpat a znovu

zkalibrovat. Zvládne to za čtyři dny? Teoreticky ano. Rychleji to nejde, technologické postupy obejít nelze. Navíc se může stát, že tam bude další problém, o kterém zatím neví. Řekne Karolíně radši šest dní. Když se doma objeví o den dřív, bude mít žena radost. Horší by bylo přijet o den později, to by si něco vyslechl.

Cesta ubíhala, řešení servisního úkolu měl připravené, tak dovolil myšlenkám, aby se trochu toulaly. Grenoble. Pro řadu lidí lyžařské středisko, on z něj viděl jen institut. Co je v tom městě vlastně zajímavého? Mají tam třeba hrad? Karolína by hledala muzeum. Je tam vůbec nějaké?

Oslovil mobilního asistenta: „OK Google, tell me about museums in Grenoble.“

Naslouchal chvíli ženskému hlasu. Dvanáct muzeí? Sochy? Obrazy? Vida, Stendhalovo muzeum! Knihovnická dušička jeho ženy by se tetelila blahem! Karolína by tam určitě zvládla strávit celý den. Měl ji vzít s sebou, ve firmě by mu možná dovolili použít vlastní vůz, pak by mohli jet oba. On by pracoval, ona by si s nadšením sestavila svůj program a sešli by se vřdycky aspoň na pár hodin denně. Že ho to nenapadlo dřív, měla by aspoň malou náplast na pokaženou dovolenou! Příště na to musí určitě myslet, až se zase vyklube podobný průšvih.

Před Rozvadovem zabočil na benzínku, zakousl se hladově do bagety, pak si sedl s kávou na terasu a vytáhl mobil.

„Karolínko, já jedu –“

„Domů?“ ozvalo se ze sluchátka.

„Ne, do Grenoblu, ale za –“

„Tak si jeď, kam chceš, ty sobče sobecká! A víš co? Už mi nevolej!“

V reproduktoru zazněl obsazovací tón.

Povzdechl si a zkusil to znovu.

„Řekla jsem: NEVOLEJ MI!“ zaslechl naštvaný hlas své ženy a pak už byl telefon hluchý.

Vytočil číslo potřetí.

Volaný účastník je nedostupný.

Nejspíš vypnula mobil.

Pokrčil rameny, naklepal alespoň esemesku a tím problém prozatím uzavřel. Teď musí nejdřív dojet a udělat co nejlépe a nejrychleji svou práci. S Karolínou se holt udobří, až bude zase doma. Koupí jí v Grenoblu něco pěkného, kytka a dárek určité všechno napraví. Jeho žena je vznětlivá, ale stejně rychle jako vzplane i vychladne. Pokaždé to tak bylo.

Dopil kávu, do kalendáře mobilu si zapsal poznámku, „Dárek“ a pokračoval v cestě.

KONEČNĚ SE JEDE

Čtvrtek 1. července, jižní Čechy, Praha

Marta spala tu noc jako na vodě. Vzbudila se pět minut předtím, než měl zvonit její budík, a potměšile se podívala na manžela.

„Dneska do práce zaspíš,“ oznámila mu v duchu a s gusem zacvakla i jeho budík. Pro jistotu. Co kdyby se náhodou zdržely při odjezdu a on je někde potkal. Kdepak, jen ať hezky spí. Potichu se vyplížila z ložnice, oblékla se do připravených věcí, popadla kufr a odešla z domu.

U Karolíniných dveří přece jen zaváhala. Je teprve čtvrt na šest. Neměla jít spíš k Jindřišce nebo Anně? Ty už vzhůru určitě jsou. Pak pokrčila rameny. S kufrem se tak daleko nepotáhne. A vůbec, odjezd mají na osmou, nejvyšší čas, aby Karolína vstávala. Než se ta sova přivede k vědomí, nějakou chvíli to potrvá.

Nalehla na zvonek.

„Ježíšmarjá, copak hoří?“ otevřela rozespalá Karolína. „Nezbláznila ses? Vždyť je ještě noc!“

„Zajedno už je světlo,“ opáčila Marta, „za druhý za chvíli jedeme a za třetí jsem potřebovala vypadnout z domu dřív, než se ten můj blbec vzbudí. Už ho nechci ani vidět! A slyšet taky ne. Mobil jsem si vypnula. Ať si volá třeba z okna! Dobré ráno ti přeju.“

„Dobré, dobré. Ty jsi mu ani neřekla, že jedeš pryč?“ podivila se Karolína. „Není ti to hloupé?“

Marta mávla rukou. „Má na stole lístek.“

Karolíně v té chvíli došlo, že Jiří vlastně o jejím odjezdu taky neví. Skousla rty. Natáhla ruku po svém mobilu, ale pak ho přece jen nechala vypnutý.

„To je dobrý nápad. Já tomu svému taky jenom napíšu. Ať si to přečte, až se vrátí z výletu.“

Podívaly se spiklenecky na sebe.

„Dáš si kávu?“

Marta přikývla. „Nechci dělat Jindřišku, ale nemáš něco k jídlu? Začínám mít docela hlad.“

Darja zabrzdila před Jindřiščinou chalupou a se zalíbením se zadívala na malého psíka, který oddaně nosil paničce míček. Ve chvíli, kdy Jindřiška spatřila bílé auto, popadla psa, jeho tašku, červený kufr a radostně se hrnula k vozu.

„Máš pěknou branku,“ prohodila pochvalně Darja, zatímco kamarádka nakládala věci.

„Kdyby jen branku, postavila jsem i nový plot. Ten starý se rozpadal a mně už se tak nějak po té truhlářině, co jsem léta učila, stýskalo. Tak jsem si udělala radost. A mám v plánu i zahradní nábytek, jen co se vrátíme.“

„Jsi šikovná,“ konstatovala Darja. Zařadila rychlost a po chvíli už brzdila před Anniným statkem.

Jindřiška vzala tašku a vypustila psa z auta. Než stačila udělat pár kroků, otevřela se vrátka a v nich stály Maruška s Annou.

„Trhači, pejsku, pojd' k nám, mám pro tebe nachystanou dobrotu!“ zavolala Maruška.

Psík vystřelil jak z praku, prosmýknul se jí pod nohama a zmižel ve dvoře.

Jindřiška pokrčila rameny. „Vidíš to? Už po mně ani pes neštěkne! Ale ono je to snad lepší. Aspoň vidím, že se tu bude mít dobře.“ Předala Marušce tašku a pomohla Anně naložit její kufr.

„Tak jak se těšíš?“ zeptala se.

„Já ti nevím, holka,“ vzdychla farmářka. „Poprvé jedu pryč na tak dlouhou dobu. Opravdu to zvládnete?“ otočila se k Marušce.

„Samozřejmě,“ usmála se její snacha. „Jen jeďte, děvčata. Podávejte nám zprávy z cest a v pořádku se vraťte.“ Zatáhla dveře od auta, odstoupila a zamávala.

Darja na ni blikla reflektory a zamířila ke Karolíně.

„Jé, kde ty se tu bereš?“ podivila se Jindřiška, když do auta nastoupila s Karolínou i Marta.

„Já vám to, holky, vysvětlím cestou,“ řekla oslovená. „Hlavně ať už jsme pryč.“

Darja přikývla, zkontrolovala, zda má pasažéry připoutané, dveře zavřené a zařadila jedničku.

Dámská jízda mohla začít.

„Máme všechno?“ ozvala se po chvíli Karolína. „Ještě se můžeme vrátit, kdyby něco.“

„Nejdůležitější jsou peníze,“ hlásila Darja. „Nebo platební karty.“

Čtyři hlavy přikývly.

„Ba ne,“ kontrovala Karolína. „Nejdůležitější je pas.“

„Pas?“ vyděsila se Anna. „Ten nemám!“

Marta zbledla. „Já taky ne!“

„Neblázněte, děvčata,“ uklidňovala situaci řidička. „Jsme v Schengenu. Občanky doufám máte. Nepropadlé.“

Nastalo horečné prohrabování kabelek.

„Uf,“ oddechla si Anna. „Mám!“

„Já taky,“ nabrala Marta opět barvu do tváře. „Teda vy jste mě vyděsily. Pas nemám ani papírový, ani na těle. Maximálně pásek od kalhot.“

„Co cestovní pojištění? Zdravotní a tak,“ vzpomněla si Jindřiška.

„Když jsme v tom Schengenu, tak by nám měla stačit kartička naší zdravotní pojišťovny, ne?“ podivila se Marta.

„V podstatě ano, ale lepší je se připojistit. Já vám to v Praze zařídím online,“ nabídla Darja.

„A proč vůbec jedeme do Prahy? Proč nejedeme rovnou dál?“ zeptala se Jindřiška.

„Chci vám ukázat strahovskou knihovnu a také obrazárnu,“ odpověděla Karolína a vytáhla z kabelky svůj papírový itinerář.

„To začínáme s kulturou tak brzo?“ vyděsila se Anna. „A vůbec, kde budeme spát?“

„To jsme vymyslely s Karolínou už u snídaně,“ pochlubila se Marta. „Přespíme u našich mladých. Už jsem jim volala. Děcka jsou na táboře, takže se k nim krásně vejdem.“

„Je nás pět,“ upozornila ji Anna.

„Já vím. Naši mají tři děcka, takže momentálně mají tři volné postele, a gauč v obýváku je dvoulůžkový.“

„Super,“ přikývla Darja. „Tím pádem si můžu zaskočit do fotoprodejn. Potřebuju dokoupit pár filtrů a SD kartu. Ať mám raději zálohu. A taky baterky do foťáku, pro jistotu.“

„Ale to přijdeš o kulturní zážitek,“ posmutněla Karolína.

„Já už tam byla,“ uklidnila ji řidička. „A neboj, příště už si nic ujít nenechám.“

„A ještě něco,“ vzpomněla si Karolína. „Trajekt. Jedeme jiným vozem a s jiným počtem lidí.“

„Nevadí, říkála jsi, že máte flexi tarif. To přebukujeme zdarma,“ usmála se Darja. „Stejně budeme muset změnit všechno, co máš zajištěné. Do dvou postelí se nás pět nevejde.“

Prohlídka Prahy stála za to.

Strahovská knihovna všem vzala dech. Karolína zářila uspokojením jako dítě v cukrárně.

„Teda, to byla krása,“ vydechla Jindřiška.

„Vid,“ přitakala knihovnice. „Těch knih! Vlastně svazků!“

„Jo, těch taky,“ přikývla Jindřiška. „Ale ty knihovny! Myslím nábytek, aby bylo jasno. To je tak nádherná práce! Úplně mě to dostalo! To už by dneska žádný truhlář nesvedl!“

„A ty stropy,“ horovala Marta. „Teda bolí mě z toho trochu za krkem. A ze suchého vzduchu mi vyschlo v hrdle. Dala bych si pivo!“ ukázala před sebe na velký reklamní nápis na bílé zdi.

„Klášteří pivovar Strahov? Jdeme,“ zavelela obdivovatelka vyřezávaných skříní.

Jako jeden muž – vlastně jedna žena – zahrnuly svorně do vrat pivovaru.

„Já vám ještě chtěla ukázat obrazárnu,“ kvílela knihovnice.

„Jé, tady i vaří, já mám hlad!“

„Obrazů ještě uvidíme, ale žízeň mám teď!“

Anna, do této chvíle mlčící z přemíry dojmů, podpořila odbojnou část výpravy. „Nezlob se, Karolínó, ale mně jeden takový zážitek za den stačí. Obrazárnu už bych si nevychutnala.“

„Holky, víte co?“ vzpomněla si Marta. „Tady kousek by měla být Vrtbovská zahrada. Vzali mě tam nedávno mladí. To je taková nádhera! Co tam po obědě zajít?“

* * *

Večer Darja čelila čtyřhlasé smršti informací a nadšených chvalozpěvů. Po chvíli jí došla trpělivost.

„Děvčata, nechci vám kazit zábavu, ale máme před sebou dlouhou cestu. Ráno bychom měly vyjet brzy, abychom se z Prahy vykotaly co nejdřív. Takže umýt, vyčistit zuby, vyčurat a spát!“

Karolína se zamračila. Je to jen její pocit, nebo se tady Darja snaží ujímat velení? Kdo má itinerář? Kdo všechno vymyslel?

Její úvahy převala Marta, která se vynořila z koupelny. „Ano, madam,“ zasalutovala Darje a zaplula do postele.

Rozesmály se všechny. I Karolína.

NA POLŠTINĚ PŘECE NENÍ NIC TĚŽKÉHO

Pátek 2. července, Štětín

Bílá dodávka uháněla po dálnici ke Štětínu.

„Kde vlastně budeme spát?“ napadlo Martu.

„Zabukovala jsem chatičku v kempu Marina,“ odpověděla Darja od volantu.

„Fakt? A kdy?“

„Jak jsme pily kafe na benzínce. Dneska je to hračka,“ usmála se řidička.

„A bude to se snídaní?“ zajímalo Jindřišku.

„To ne, není to hotel. Chtěly jste něco levnějšího.“

„Ale to musíme někde nakoupit! Večeři a snídaní!“

„Na večeři si zajdeme.“

„Ale na snídaní nic nemáme! A měly bychom si koupit něco na cestu,“ došlo Karolíně. „Tady to ještě jde, ceny jsou tu víceméně jako u nás, ale v Německu a dál už tak levně potraviny rozhodně nenakoupíme.“

„V těch vedrech nám toho moc nevydrží. To chcete jíst konzervy? Nebo co?“ Anna se zamračila. Konzervy v oblíbě vůbec neměla.

„Vy jste si nevšimly té velké modré autolednice? Lukáš mi nabídl, ať si ji půjčíme taky. Narveme ji až po víko a nějakou dobu s tím vydržíme.“

„My máme ledničku?“ zaúpěla Anna. „Proč jsi mi to neřekla, mohla jsem vzít naše sýry, nemusely jsme toho tolik kupovat!“

„Aničko, tvoje čerstvé by nevydržely dlouho ani v ledničce. Musíme vzít vše zavakuované.“

„Jaký tu mají řetězec?“

Jindřiška vytáhla mobil. Chvíli do něj ťukala a pak se obrátila k řidičce: „Kousek od toho kempu, kam jedeme, je velký Kaufland. Tam bychom mohly nakoupit všechno.“

Darja přikývla. „Tak naviguj.“

Vystoupily na parkovišti.

„Páni,“ rozzářila se Marta. „Tady je ale obchodů! Castorama, Gryf, Park Handlowy Karuzela...“ slabikovala a točila se dookola jako holub na báni.

„Támhle je ten Kaufland,“ upozorňovala Jindřiška.

„Jídlo počká,“ odbyla ji Marta. „Přece se s tím nebudeme tahat! Skočíme prvně třeba do té Castoramy. Nevím, co to je, ale zní to dobře. Doufám, že tam budou mít nějakou drogerii. Já si u mladejch zapomněla kompletně celou kosmetickou tašku!“

Zaklaply dveře auta a vydaly se vstříc nákupnímu dobrodružství.

„Zatraceně! Vždyť ta Castorama je něco jako naše OBI!“ hučela zklamaná Marta. „Tady by se líbilo akorát Mirkovi.“

Jindřiška ožila. „Počkejte, holky. Já bych se tu porozhlídla. Potřebovala bych na to mý truhlaření jeden verk, co doma nemůžu sehnat. Třeba by to bratři Poláci měli!“

Otráveně procházely mezi regály a sledovaly nadšenou truhlářku, jak poletuje sem a tam.

„Úžasné! Skvělé!“ Po chvíli však její elán začal pohasínat. „Vypadá to, že nic.“

„Ještě že tak,“ zahučela Karolína. „Jinak bychom ten tvůj ponk, či co to sháníš, tahaly s sebou celé tři týdny. Nepůjdeme už konečně pro jídlo?“

„Ale pořád jsme nenašly tu drogerii! Co zkusit Gryf?“

Obchod střídal obchod, ale po drogerii ani vidu.

„Marto,“ zasténala Anna. „Opravdu potřebuješ ty věci tak nutně? My ti přece můžem všechno půjčit, já vezu i náhradní kartáček na zuby! Ale teď mám hlavně hlad a žízeň!“

„Víte co?“ rozhodla Darja. „Támhle si sedneme, najíme se a já po tom obchodu kouknu.“

Tlačily vozík a snažily se odhadnout, co všechno se jim do ledničky vejde. Na dně trůnily tři balení plechovkových piv.

„To jsme ale trubky,“ bědovala Jindřiška. „Proč jsme si nenakoupily doma? To polské pivo nebude k pití! Vůbec všechno jsme mohly koupit doma!“

„Hele, mají plzeňské!“ zajásala Marta. „Pojeďte sem!“ Vyměnila Tyskie za Plzeň. Koukla krátce do vozíku, pak na kamarádky a přihodila ještě dva balíky. „Auto to uveze a kdoví, jestli vůbec ještě na nějaké české pivo cestou narazíme. Takže balík pro každou. Já jsem spokojená. Toaletní potřeby už mám, pití máme, co nám chybí?“

„Mně neberte, já pivo nepiju,“ hlásila Darja.

„Tím líp,“ konstatovala Jindřiška. „Tvůj příděl si rozdělíme. A co teda chceš?“

„Stejně budu skoro pořád řídit,“ odpověděla Darja. „Stačí mi voda. A na večer sklenka bílého. Vezmeme dvě tři láhve, ty mi vydrží celou dobu.“

Netrvalo dlouho a vozík přetékající nákupem projel pokladnou.

„Jestli se tohle všechno do našeho auta vejde, tak je snad nafukovací!“

„Pravda,“ vzpomněla si Darja. „Lukáš s Bibi mu říkají Bublina. Asi vědí proč. Prý se tam vleze neskutečné množství všeho. Lidí, materiálu, jídla... Tak to aspoň vyzkoušíme.“

Dotáhly nákup na parkoviště.

„Ty, Darjo, kde parkujeme?“ rozhlížela se Karolína.

„U billboardu,“ hlásila dotázaná.

„Vidím tři! U kterého?“

Auto nebylo ani pod jedním z nich. Stály rozpačité, rozhlížely se kolem sebe. Pomalu se jich začala zmocňovat panika.

„Myslíte...“ nakousla Anna.

Darja, bledá jak stěna, přikývla. „Jo. Myslím. Asi nám Bublina ukradli. Ale já ji určitě zamkla!“

„To jsme skončily hodně brzo,“ vzdychla Marta.

„Ale co to auto? Jak já to Lukášovi vysvětlím?“

„A jak se dostaneme do kempu? To potáhnem ten vozík s sebou?“ starala se Jindřiška.

„Co do kempu, ale domů! Bez auta stejně nikam nemůžeme!“ Anna těkala očima z jedné kamarádky na druhou. „Nemáme ani kufry! Ještě že jsme si vzaly aspoň kabelky...“

Zůstaly stát. Tiše.

Darja se nadechla. „Zavolám policii. Nebo lépe, zeptám se místní ochranky, jestli sem mají namířené kamery. Třeba by zjistili, co se stalo.“

„Dzień dobry,“ ozvalo se za nimi, „szanowne panie szukają swego samochodu?“ Vysoký muž v tmavé uniformě ochranky obchodního domu se na ně přátelsky usmál.

Jindřišce při srážce dvou slovanských jazyků zacukaly koutky. Přes vážnost situace neodolala a prohlásila: „Co to mele? Od

rozvodu jsem nešukala! A teď s tím rozhodně nehodlám začínat! Zvláště když nemám ani kufr, ani sprchový gel, natož náhradní prádlo!“

Muž z ochranky udiveně hleděl na čtveřici žen svíjejících se smíchy. Vážnou tvář zachovala jen Darja. Přistoupila blíž a zkusila anglicky vysvětlit, že tady pod tím – nebo tím druhým, či možná třetím – billboardem stála jejich Bublina. Tedy bílá dodávka Volkswagen Transporter s českou značkou.

Muž se začal rozhlížet, ale než stačil promluvit, přispěchala Darje horlivě na pomoc Karolína.

„Možná ti nerozuměl. Víš co, já to zkusím polsky.“

„Ty umíš polsky?“

„Neumím. Ale studovala jsem lingvistiku. Nemůže to být nic těžkého. Když říkají dzień dobry, dávají přívlastek shodný až za podstatné jméno.“

Otočila se k členu ochranky a spustila: „Dzień dobry. My szukajom samochod osmisedłowy. Panimajeś? Folkswágen transpórtny!“

Teď se pro změnu rozesmál muž v uniformě. Když popadl dech, poměrně slušnou angličtinou Darje vysvětlil, že u tohoto obchodního centra je několik parkovišť a billboardy jsou bohužel na všech stejné.

„Pamatujete si, který obchod jste viděly prvně, když jste zaparkovaly?“

Darja na něj vytřeštila oči a pak se plácla do čela: „No jo! Máte pravdu! Vždyť my parkujeme před Castoramou!“ Pocítila nezměrnou chuť muže obejmout. Neztratila Lukášovi a Bibi jejich auto! Jen vyšly jiným východem!

„Thank you very much! I am sorry...“

Muž se znovu usmál a odpověděl, že nejsou ani první, a pravděpodobně ani poslední, kterým se tato nemilá věc na těchto parkovištích přihodila. Už už nakročil k odchodu, ale pak se

ještě obrátil, uchopil Karolínu za konečky prstů pravé ruky, naznačil políbení a pomalu, se snahou o maximální srozumitelnost, řekl:

„Szanowna pani, przyznaję, że już długo nie słyszałem tak doskonałego polskiego, jak z pani ust!“

Karolína strnula. „Co říkal?“ Pohlédla na ostatní.

„Když jsi studovala tu lingvistiku, tak mu snad rozumíš, ne?“ odbyla ji Darja a zavelela: „Jdeme!“

„Kam?“

„Pro auto! Stojí jinde. Před Castoramou!“

Nákup do Bublíny nakládaly ve výbuších bujarého veselí.

PŘÍLIŠ HORKO NA PAMÁTKY

Sobota 3. července, Štětín

Anna se zřítila na postel naprosto vyčerpaná. „To byl den. Není tu někde lavór? Nalila bych si do něj studenou vodu a dala tam nohy. Chodidla mě pálí jak čert.“

„Ale bylo to super, ne?“ upřela na ni zrak Karolína. „Viděly jsme toho tolik!“

Darja zdvihla oči od notebooku, kam stahovala denní dávku fotografií. „Teda, holky, ty záběry z Grundwaldského náměstí, to je něco. Úplná Paříž!“

Karolína se naklonila nad monitor. „Však ano. Štětínu se přece říká Paříž severu. Dokonce by vám místní tvrdili, že to centrum stavěl stejný architekt jako město na Seině. Jsou na to patřičně hrdí.“

„A stavěl? To je zajímavé. Až stáhnu fotky, něco si o tom najdu.“

„Asi nenajdeš,“ pokrčila Karolína rameny. „Ona je to taková místní legenda. Ale nic to nemění na faktu, že dnešek jsme si užily. Že ano? Třeba to nábřeží – waly Chrobrego...“

„Jo, to máš pravdu,“ přitakala Jindřiška. „Ty chrabré valy se mi moc líbily. Ale ještě víc ta rybářská restaurace, co jsme v ní byly na oběd, ta fakt stála za návštěvu.“

„Myslíš jen na jídlo,“ podívala se na ni Karolína káravě.